

Mariana-Diana Câșlaru

Sfântul Eprem cel Nou

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

EDITURA DOXOLOGIA
Iași, 2017

runzele începeau să ruginească în miez de septembrie, dar soarele își revărsa încă razele blânde peste întreaga Attică. De după fereastra cu zăbrele, bărbatul privea spre curtea mănăstirii sale dragi, unde devenise monah atunci când, copil fiind, s-a afierosit cu totul lui Hristos, Cel pe care Îl iubea, cu toată duiosia inimii lui.

Soarele își trimitea, din când în când, câte o rază să-i mângâie timid părul negru ca tăciunele, în timp ce apunea ușor, ușor, alunecând după Colina Neprihăniților. Când dispăru de tot după deal, un vânticel subțire porni un dans lin cu frunzele măslinilor din curtea mănăstirii. Cele mai uscate dintre ele se desprindeau sub amăgirea vântului și, după câteva valțuri prin aer, cădeau încet pe pământul nisipos. Privindu-le, i se părea că seamănă, în mișcarea lor lină, cu mâinile mamei care-i mângâiau de atâtea ori chipul de copil, învățându-l despre Hristos.

***

- Constantin, băiatul meu drag, vino aici, îl chemă mama în timp ce îngenunchea înaintea crucii agățate pe peretele dinspre răsărit.

Copilul, bucuros, se grăbi să ajungă lângă ea și se așează cuminte pe covoraș. Știa că urma ca mama să-i povestească

despre Hristos Cel Bun și Biruitor. Blând și cuminte din fire, copilășul devenea foarte atent ca nu cumva să-i scape vreun cuvânt sau vreunul din gesturile mamei, pe care ea le făcea cu mare chibzuință și delicatețe, povestindu-i despre dragostea cea nețărmurită a Mântuitorului pentru întreaga lume. Chipul lui Hristos ținut pe Cruce, cu ochii închiși, cu obrajii pali și fruntea lină, fără nicio urmă de împotrivire, îi părea lui Constantin asemenea chipului unui prunc care doarme pe brațele mamei lui.

- Mamă, izbucni el, într-un târziu, după ce mama își încheie povestirea cu o ușoară mângâiere pe creștetul copilului. Mămico, dar e atât de singur și... atât de sărac, adaugă el cu glas abia șoptit, parcă nevoind să tulbure somnul Mântuitorului Care Se odihnea în brațele Crucii.

- Nu, Constantin, îi răspunse mama tot în șoaptă, privindu-și cu drag băiatul. Rănile Lui sunt comoara noastră cea mai de preț!

Băiețelul privi nedumerit spre mamă, în timp ce ea continua, aranjându-i domol o buclă pe fruntea sa mică:

- Hristos a primit aceste răni din dragoste pentru fiecare dintre noi, pentru ca prin ele, toate rănilor oamenilor să fie vindecate. Și astfel, rănilor Sale sunt pe Trupul Său precum

nestematele, pentru că multă dragoste se ascunde în ele, îi explică mama zâmbindu-i cald.

– Oh, mamă, oftă micuțul Constantin și, în pieptul lui mic de copil, inima i se strânse de dragul Răstignitului. Atunci primi în brațele sale crucea pe care mama o luă cu grijă de pe perete și i-o dădu lui. Aștepta mult acest moment de liniște, când își putea așeza sfios degețelele pe picioarele Mântuitorului și, aplecându-se, îi acoperea Trupul bătut în cuie cu obrazul său îmbujorat de emoție.

Și rămânea așa minute-n șir, bucurându-se la gândul că de fiecare dată, când preotul îi dă Sfânta Împărtășanie din Potir, el, micuțul Constantin, primește Comoara neprețuită a jertfei, pe care Hristos o poartă în Trupul Său.

Aceasta se întâmpla în fiecare zi de duminică și de sărbătoare, când îmbrăca haine noi și mergea la biserică, alături de cei șase frați ai săi și de alți copii din orașelul Trikala. Primeau fiecare, pe rând, câte o nestemată din Trupul lui Hristos și toate se umpleau de o lumină lină și caldă: ochii Maicii Domnului din icoană îi învăluiau pe toți mai cu duioșie, bătrânii luau chip de sfinți, iar ei, copiii, păreau niște fii de împărat îmbrăcați în haine frumoase, de lumină.

***

Acum, haina sa lungă de monah, simplă, dar atât de dragă lui, era ruptă și, din loc în loc, cu urme de pământ umed. În încăperea în care se afla, dormea pe jos. Ceilalți monahi din mănăstire nu mai erau cu el. Rămăsese de mult singur pe Colina Neprihăniților, iar zilele treceau parcă în zbor, una

după alta.

Într-una din seri, luna își cernea razele albastrui pe geamul încăperii în care se afla monahul. Copacii își scuturaseră aproape toate frunzele și, prin întunericul nopții, nu se puteau desluși decât ramurile lor goale, noduroase, care se încleștau spre văzduhul senin și rece, încrustat de stele argintii. La fel de rece fusese și noaptea aceea îngrozitoare din vremea copilăriei sale, când avea 14 ani, noapte pe care și-o amintea de parcă ar fi fost ieri.

***

Toți copiii plecaseră la culcare. Constantin și cei șase frațiori ai săi dormeau de mult, când, deodată, întunericul nopții fu sfâșiat de un strigăt de femeie, venit dinspre uliță. Apoi, strigătele se întetiră, iar oamenii ieșeau din case unul câte unul, alarmați, să vadă ce se petrece. O femeie cu părul vâlvoi și ochii înroșiți de plâns alerga pe uliță povestind cu groază ceva de care toți oamenii păreau a se înspăimânta. După puțină vreme petrecută afară, mama lui Constantin reveni în casă, grăbită și tăcută, și se apropie de camera unde dormeau copiii.

- Dragul meu, șopti mama atingând ușor creștetul lui Constantin, trezește-te și vino cu mine!

Îl luă pe copil de mână și-l conduse până în camera de alături, apoi îi făcu semn să se așeze în colțul de odaie luminat blând de candela care ardea. Mama veni lângă el și, cuprinzându-i duios căpșorul în mâinile sale, îi spuse:

- Constantin, copilul meu, ascultă-mă bine!

Iar în lumina slabă din odaie, băiatul văzu cum ochii mamei